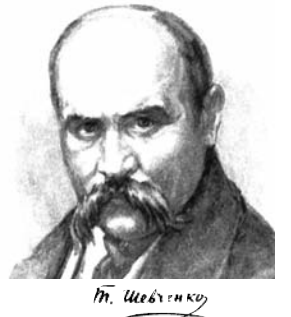

ВІЛЬНЕ СЛОВО

XXIV-ий РІК НОВОГО ВИДАННЯ /Н-р 13-14/ липень 2013 р./ ГАЗЕТА ЗАСНОВАНА 1949 р.

Культурно-просвітницький часопис Союзу українців Румунії

Ромашко, ромашко...

*Ромашко, ромашко,
світи, кому важко,
дивися все вгору
без крику, без зору...*

*Ромашко біленька,
устань ти раненько
і вийди на люди
зігріти їм груди...*

Іван КОВАЧ

У номері:

- Про українську трудову міграцію ▶ стор. 2
- Переломна віха в історії народу ▶ стор. 3
- «Знак запитання між хрестами» ▶ стор. 4
- Іде міжнародна конференція ▶ стор. 5
- Брифінг Посла України в Бухаресті ▶ стор. 6
- Пресове повідомлення СКУ ▶ стор. 7
- До 110-річчя «буковинського жайвора» ▶ стор. 8
- Гранітний обеліск у Дунавцях ▶ стор. 9
- Дякуємо! Три рази дякуємо! ▶ стор. 10
- «Милосердний Артабан» ▶ стор. 11
- Родина на державному рівні ▶ стор. 12
- Сучава: День храмового свята ▶ стор. 13
- Наші діти в славному «Артеку» ▶ стор. 14
- День крику в мексиканських школярів ▶ стор. 15
- Анекдоти • анекдоти • анекдоти ▶ стор. 16

Верховна Рада України провела слухання на тему «Українська трудова міграція: стан, проблеми та шляхи їх вирішення»

В період 3 і 4-го липня в столиці України м. Києві відбулися важливі події для українців не тільки з України, але й для українців цілого світу.

3 липня в залі Комітету Верховної Ради України з прав людини, національних меншин і міжнародних відносин пройшли парламентські слухання на тему „Українська трудова міграція: стан, проблеми та шляхи їх вирішення”. Засідання було заплановане для того, щоб були розглянуті пропозиції Української Всесвітньої Координаційної Ради, запропоновані під час зустрічі з Комітетами та внаслідок листа Голови Верховної Ради України В. Рибака.

На слуханні, окрім депутатів Верховної Ради України, були запрошені посадові особи:

- міністерства соціальної політики;
- перший заступник міністра закордонних справ;
- заступник міністра внутрішніх справ;
- Голова Державної служби зайнятості;
- помічник Голови Державної прикордонної служби;
- директор департаменту Державної Міграційної Служби;
- перший заступник начальника управління експертизи соціально-трудова відносин Секретаріату Кабінету Міністра.

На слуханнях брали участь представники різних організацій Європи, Америки, Канади та інших країн.

Від Союзу українців Румунії (СУР) взяли участь Голова СУР Штефан Бучута – член Президії УВКР, та радник СУР Микола-Мирослав Петрецький.

Учасники парламентських слухань обговорили стан сучасної української трудової міграції, відмітили, що трудові міграції громадян з України є актуальною проблемою, яка потребує конкретних дій з боку Уряду.

Щодо питання необхідності вдоско-

налення закону України „Про закордонних українців, частині гарантування права на навчання на бюджетній основі згідно квот для закордонних українців». Варто зазначити, що законом України „Про

внесення змін до Закону України „Про правовий статус закордонних українців”,

прийнятого Верховною Радою України 9 лютого 2012 року, зокрема, передбачено,

що закордонним українцям щороку встановлено квоти прийому до вищих навчальних закладів України в межах обсягів державного замовлення (нова редакція статті 9 закону), – сказав Голова Комітету з прав людини В. Пацкан.

4 липня в приміщенні Великої зали Дипломатичної академії Міністерства Зовнішніх Справ України відбулися урочистості з нагоди 20-ї річниці створення Української Всесвітньої Координаційної Ради.

Українська Всесвітня Координаційна Рада створена на підставі Рішення I-ого Всесвітнього Форуму Українців, що відбувся у серпні 1992 р. у Києві. Організацію було зареєстровано Міністерством юстиції України 3 травня 1993 року.

Головна мета утвердження інтересів світового українства у всіх сферах шляхом координації діяльності громадських організацій і діячів в Україні, її українському зарубіжжі та співпраці з вітчизняними і закордонними урядовими, підприємницькими, громадянськими структурами, сприянню збереженню національної ідентичності українців, зміцненню її розбудові національної Української держави, формуванню і розвитку засад громадянського суспільства в Україні.

Членами УВКР є українці громадські організації України та українського зарубіжжя. За результатами III-го Всесвітнього форуму українців (серпень 2001 р.) УВКР нараховує понад 400 організацій-членів.

На святкування був запрошений підтримати шоу-концерт Олександр Божик, скрипаль віртуоз, суперфіналіст проекту «Україна має талант», який надав надзвичайний колорит урочистості з нагоди 20-ї річниці створення УВКР.

Голова СУР
Штефан БУЧУТА

Голові Союзу українців Румунії п. Степанові Бучуті

Вельмишановний пане Степане! Висловлюємо щиро і сердечну подяку Союзу Українців Румунії за надану нам можливість побувати на території Румунії, а конкретно в повіті Тульча, селах Телиця, Караорман, Катерлез, Дунавець, Кришан, Летя, інших, говорити з людьми-нащадками славних лицарів козаків-запорожців, взяти участь в міжнародному симпозіумі “200 років від поселення задунайських козаків у селі Дунавецул де Сус”, а головне – відзняти унікальні матеріали для фільму “Запорожці за Дунаєм”, який ми плануємо завершити в 2013 році. Цей фільм має стати

логічним продовженням фільму “Кубанські козаки. А вже літ десь двісті...” про те, як склалися долі українських козаків, які в силу історичних обставин були змушені залишити рідну землю. Ми б не змогли реалізувати цей проект, якби не мали моральну підтримку панів Михайла Мачоки, Івана Робчука, радника Міністерства культури Румунії п. Ярослави Колотило, керівників відділень СУРУ на місцях. Дякуємо їм від усього серця. Та не можемо не підкреслити особливу роль, яку зіграв в нашій роботі керівник філії СУР в Тульчі п. Дмитро Черненко. Саме завдяки

його, без перебільшення героїчним зусиллям, ми спромоглися в короткі строки відзняти унікальні документальні спостереження з життя українців Румунії.

З повагою і найкращими побажаннями

Валентин СПЕРКАЧ,
кінорежисер, Лауреат Національної премії України ім. Т. Г. Шевченка

Олександр ФРОЛОВ,
Заслужений діяч мистецтв України, кінооператор, Лауреат Національної премії України ім. Т. Г. Шевченка

Президент Віктор Янукович: Декларація про суверенітет України стала переломною віхою в історії нашого народу

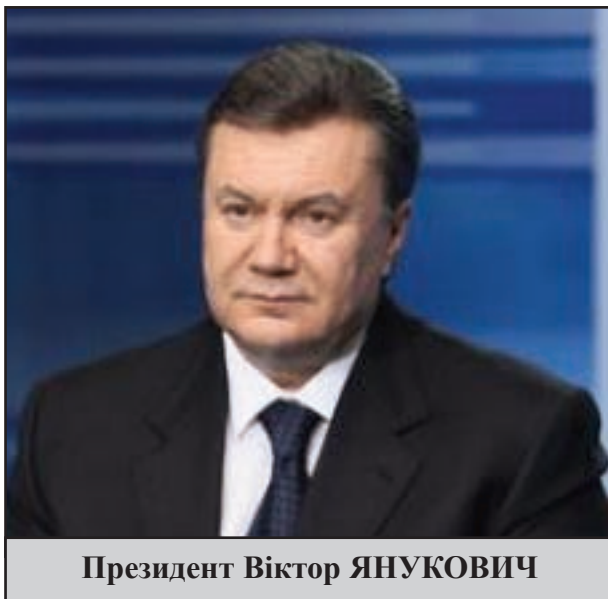
Президент України Віктор Янукович звернувся до українського народу з нагоди 23-ї річниці з дня ухвалення Декларації про державний суверенітет України.

“Дорогі співвітчизники! Сьогодні ми відзначаємо 23-ю річницю від дня прийняття Декларації про державний суверенітет України.

Цей документ започаткував сучасний етап українського державотворення, став переломною віхою в історії нашого народу”, - йдеться у зверненні, оприлюдненому на сайті глави держави.

В. Янукович зазначив, що ухвалення Декларації “є яскравим виявом волі українців до свободи, рішучим кроком на шляху отримання нашою державою незалежності”.

“Базуючись на принципах, проголошених у Декларації, ми будемо модернізовану демократичну правову

Президент Віктор ЯНУКОВИЧ

країну, в якій буде забезпечене гідне майбутнє кожному громадянину”, - наголосив президент України.

16 липня 1990 року Верховна Рада Української Радянської Соціалістичної

Республіки ухвалила Декларацію про державний суверенітет України. Декларацію підписав перший заступник голови Верховної Ради Іван Плющ, оскільки посада голови на той момент була вакантною.

“Верховна Рада Української РСР проголошує державний суверенітет України, як верховенство, самостійність, повноту і неподільність влади Республіки в межах її території та незалежність і рівноправність у зовнішніх відносинах”, - зазначалося в Декларації.

День її ухвалення було оголошено державним святом - Днем Незалежності. У цій якості він відзначався один раз - 16 липня 1991 року. 24 серпня того ж року Верховна Рада УРСР ухвалила Акт проголошення незалежності України, і ця дата стала новим Днем Незалежності України.

Товариство зв'язків з українцями за межами України
Товариство "Україна—Світ")
Вул. Золотоверхівська, 6а, Київ, 01034, Україна
Тел.: (044)234 80 81, факс: (044)228 04 38
E-mail: ukrsvit@prf.org.ua
www.ukrsvit.kiev.ua

Association for Contacts with Ukrainians Living Outside Ukraine (Society "Ukraine-Svit")
Vul. Zolotoverhivska, 6a, Kyiv, 01034, Ukraine
Tel.: (044)234 80 81, fax: (044)228 04 38
E-mail: ukrsvit@prf.org.ua
www.ukrsvit.kiev.ua

Організаторам міжнародного симпозіуму в повіті Тульча

Дорогі учасники симпозіуму!

Дозвольте від імені Товариства зв'язків з українцями за межами України «Україна-Світ» привітати Вас з початком проведення надзвичайно важливого Міжнародного симпозіуму на тему: «200 років від поселення задунайських козаків в село Дунавецу де Сус».

Товариство більше ніж 20 років займається темою переселення запорізьких козаків. Перші дослідження на

Кубані і вихід документального фільму Лауреата Національної премії ім. Тараса Шевченка, режисера Валентина Сперкача «Кубанські козаки. А вже літ десь 200...», який пройшов з великим успіхом в Україні та за межами, був першою ластівкою в історичну минувшину запорізьких козаків.

Приємно відмітити, що науковці, громадськість, керівники та члени українських громад України та Румунії підняли на високий рівень тему задунайських козаків.

Маємо надію, що цей симпозіум стане початком кропіткої наукової роботи, надасть можливість вивчити і дати чітку історичну правду про задунайських козаків в селі Дунавецу де Сус, сприятиме збереженню української мови та культури за межами України.

Бажаємо учасникам конференції плідної роботи, вдалих виступів та нових друзів.

З повагою,
Голова Товариства,
Герой України

Іван ДРАЧ

В. СУХОМЛИНСЬКИЙ

Десять НЕ МОЖНА

1. Не можна ледарювати, коли всі працюють; ганебно байдкувати, розважатися, коли - ти добре знаєш про це - старші покоління працюють і не можуть дозволити собі відпочинку.

2. Не можна сміятися над старістю і старими людьми - це величезне блюзнірство; про старість треба говорити тільки з повагою; у світі є три речі, з яких ніколи не можна сміятися, - патріотизм, справжня любов до жінки і старість.

3. Не можна заходити в суперечку з шанованими і дорослими людьми, особливо

із стариками; не гідно людської мудрості й розсудливості поспішно висловлювати сумнів щодо істинності того, що радять старші; якщо в тебе просяться на язик якісь сумніви, придерж їх у голові, подумай, розміркуй, а потім спитай у старшого ще раз - спитай так, щоб не образити.

4. Не можна виявляти незадоволення тим, що в тебе немає якоїсь речі... У товариша твого є, а про тебе батьки не подбали: від своїх батьків ти не маєш права вимагати нічого.

5. Не можна допускати, щоб мати давала тобі те, чого вона не бере собі, - кращій шматочок на столі, смачнішу цукерку, кращій одяг. Уміє відмовитися від подарунка, якщо ти знаєш, що в цій речі мати відмовила собі; думка про право на якусь свою винятковість - це отрута твоєї душі; велике щастя відчувати нетерпимість до цієї отрути.

6. Не можна робити того, що осуджують старші, - ні на очах у них, ні десь на стороні; кожний свій вчинок розглядай з погляду старших: що подумают вони; особливо неприпустимі настирливість, намагання без потреби

(Продовження на 16 стор.)

Іван АРДЕЛЯН

«Колихається знак запитання між хрестами...»

Керують нами ідеї

Вимовляємо по складах ідеї, –
наші перші слова,
з початком і кінцем гідним,
що означають початок звільнення...

Деколи граємося з словами,
ставимо велику ціну
на безглуздя,
вигадане нами,
що не має ніколи
вартість істини...

Керують нами
божевільні ідеї,
спотикаємось на порогах дня,
дряпаємо слабих,
убиваємо сильних,
що не признають нашу силу...

Стежимо
кожну сліпу дію,
хоч душа спонукує,
щоб слухали свої почуття,
неуважно лічимо кроки,
що міряють наше життя...

Дзеркало буття

Бог співживає з ангелами,
Рай із Пеклом,
Небо з Землею,
Сонце з Місяцем,
матерія з ідеями,
море з ріками,
літо з зимою,
ліс з деревами,
квіти з будяками,
день із ніччю,
хмари з дощами,
вогонь із іскрами,
пісня з голосами,
людина із звірами,
життя зі смертю,
спання зі снами...
Ця рівновага,
стійка й тривка,
є дзеркалом буття,
безконечності простору,
що захищає наше існування...

Десь тут, десь там

Мрії
збираються в душі,
а потім розливаються,
розносяться полонинами,
лісами,
морями
й поміж хатами,
де, може,
стануть ідеями
новими,
родючими,
що запускають бруньки
на людській ниві...

Десь тут,
десь там
співають солов'ї,
ті,
що граються в гаї,
шукаючи місце,
місце вражене,
де б жили вільно,
де б садили паростки нові,
паростки любові...

Може, хтось
збере в снопи промені
й, понесе їх
в хатини бідні,
в хатини темні,
де чекають діточки
утіхи теплої,
трохи любові...

**Поміж душами,
поміж хрестами**

Спогадуємо несподівану
останню розлуку,
аналізуємо якість кожного дня,
кожний шум,
кожну муку,
хоч не любиться нам...

Деколи
сідаємо за стіл
один біля другого,
розказуємо
кожний про свій сон,
що спонукує
слухати відгук наших терпінь...

Дивимося навкруги,
таємно збираємо сліди,
наче в останній раз,
з'їдаємо,
наче звірі голодні,
й лижемо,
що другі лишили нам...

Хоч ставимо ціну велику
на непевності життя,
колихається знак запитання,
переходячи поміж душами,
між хрестами,
що вказують
наш тимчасовий шлях...

Чую чудесні голоси

Деколи
чую
дзюрчання джерела,
наче спів скрипалі...

Іноді
стогне земля
серед цвинтаря,
наче відгук каменяра...
Стогну й я
на порогах життя,
коли переслідую
звук дзвонів буття...

Пташки
гармонізуються
у чудесні снопи голосів,
наче на небі співає хор ангелів...
Плачуть вітри,
бігають гаями,
блукають постійно,
наче звірі лісами...

Десь далеко
в глибокій тьмі
гуде небо очароване,
наче птахи хворобливі...
Шум,
тумани,
різкі голоси
кличуть мене постійно,
щоб покинув світ цей
і полинув до неба,
де не лічаться гріхи...

Щоб усі почули

Загубився,
десь на кінці життя,
несу муку на плечах
дорогою без повернення.
Хотів би кричати,
щоб усі чули
як мучуся,
наче мрії розрізані,
як розсіваюся,
наче шум білий...

Перед переходом

Іду,
іду, мій побратиме,
через долину смерті,
тихо качаюся,
наче обрій над повіками...

Іду спокійно,
колихаюся
на струнах світу
з луком зламаним...

Б'ють дзвони,
щоб зупинилися
й перевірили присутність
перед переходом...

Цілую брови неба
й молюся,
щоб не появився Бог
перед воротами...

Боже,
схилися над умираючими,
над сліпими,
відкрий їм очі заплакані
перед воротами неба
й запали каганець,
щоб не загубилися...

Лише твій відгук

Лиши, щоб рахував,
як тебе кохав, –
так сильно,
так глибоко,
так високо,
скільки може підніматися
фантазія в душі;
якщо б малював
безрозсудно,
грандіозно
над існуванням
твій образ,
залишив би
лише твій відгук..

Весела, наче пташка

Софія
з очима ясними.
Вітер
грається з твоїми золотими
косами.
Радієш,
наче ранком лелія...

Красива,
але, що ховається
в цім слові,
й за цими прозорими очима,
в які світло вбирається...

Весела,
наче пташка,
що співає в гаї,
але не знаю,
що створюється в твоїй душі...

Граєшся
з моїми почуттями,
наче орел із пташенятами
лицемірною,
наче кішка,
що кігті нагострює...

Твої сліди

Твоя відсутність
спонукує думки,
спонукує меланхолію,
наче листя,
що сумує,
коли осінню умирає...

Твої сліди
розколюють
тіні роси,
й топлять душу,
наче сніг,
що на весні в'яне...

Аромати твої
збуджують почуття,
наче черешневі квіти,
що манять бджіл
збирати пишний пилок...

200 років від заснування Дунавецької Січі

З давніх-давен в українців є традиція: ідучи в світ, брати з собою горстку рідної землі. Так і козаки, покидаючи Січ Запорізьку, ліквідовану за указом Катерини II, брали з собою вузлики із землею. Найнепокірніші з них, не припускаючи можливості служити Російській імперії, переселилися за Дунай, на землі, що знаходилися під пануванням турецького султана. Кажуть, що коли султан звелів запорожцям присягнути йому на вірність, перед тим, як постати перед ним, козаки понасипали в чоботи землі, принесеної з рідного краю, і перед султаном поклялися вірно служити тій землі, на якій стоять. Султан не розгадав козацької хитрості і, вдоволений, виділив козакам під Задунайську Січ острів Святого Юрія з Сулинським та Георгіївським гирлами Дунаю і степ на південній притоці Дунаю, Дунайці, біля лиману Разіна, забезпечив їм військовий устрій та видав клейноди – булаву, бунчук, печатку та корогву. А в 1813 р. була створена Дунавецька Січ – остання в історії українського козацтва.

Хоч, на думку деяких науковців, перші українці в гирлі Дунаю з'явилися ще в X ст., за часів Великого князя Київського Святослава, який мав тут свою резиденцію і навіть планував перенести сюди столицю, але більшість сьогорнішнього українського населення Північної Добруджі вважають себе нащадками запорожців. Уже понад два сторіччя вони зберігають свої звичаї і традиції, особливо по селах, де ще старше покоління розмовляє українською мовою (щодо збереження мови, особливо серед молоді – окрема і таки болюча тема) і дуже гордяться своїм походженням.

Міжнародна наукова конференція

Саме події двохсотлітньої давності стали точкою відліку для Добруджанської української громади, складаючи перші сторінки її історії. Цілком закономірно, що ця дата не могла залишитися без уваги з боку румунських та українських науковців і, безперечно, Союзу українців Румунії, який представляє інтереси всієї української громади Румунії. Таким чином, 7-8 червня ц.р. в м. Тульчі пройшли заходи з нагоди 200-річчя від переселення запорізьких козаків у Верхній Дунавець і заснування Дунавецької Січі. Їх ініціатором і організатором був голова Тульчанської повітової філії СУР Дмитро Черненко, а з української сторони – декан історичного факультету Одеського національного університету В'ячеслав Кушнір, який, відкриваючи роботу Міжнародної наукової конференції, між іншим, наголосив, що 200-річчя від заснування Задунайської Січі

– це важлива дата не лише для українців Румунії, зокрема Добруджі, а й для всього українського народу. Від імені Союзу українців Румунії і його голови Степана Бучути учасників Конференції привітав перший заступник голови СУР Іван Робчук. Особливість і унікальність цього наукового заходу підкреслив у своєму виступі Радник-посланник Посольства України в Румунії Теофіл Рендюк. Свідченням важливості відзначення 200-річчя існування української громади на добруджанських теренах стала й участь в Конференції представників румунської державної влади: сенатора Парламенту Румунії Октавіана Мотока, депутата Парламенту Румунії Васіле Гуду і мера міста Тульчі Константіна Годжі. З боку української державної влади виступила депутат Одеської обласної ради Марія

Інтелектуального форуму отримали Віргілій Ріцько і Марія Карабін.

Радник Міністерства культури і голова Бухарестської філії СУР Ярослава Колотило привітала учасників Конференції, подякувавши її організаторам за докладені зусилля і представила учасникам відомого українського режисера, лауреата Державної премії України ім. Т. Г. Шевченка Валентина Сперкача, який разом із своїм колегою кінооператором і кінорежисером, теж лауреатом Державної премії України ім. Т. Г. Шевченка Олександром Фроловим, прибули на добруджанські землі з метою зняти документальний фільм про долю задунайського козацтва. У свою чергу, Валентин Сперкач зачитав учасникам Конференції вітальні листи від Товариства «Україна-Світ», підписаний Іваном Драчем, і від Міжнародної організації «Козацтво України», підписаний верховним отаманом козацтва, генералом Валентином Соколовським.

Після короткої перерви розпочалася наукова частина Конференції. Не будемо зупинятись детально на виступах учасників, оскільки організатор висунув ідею видати збірник матеріалів Конференції, і ми щиро надіємось, що вона буде втілена, оскільки наукові доповіді були справді дуже цікаві і, безперечно, такий збірник викличе інтерес не лише фахівців, а й пересічних читачів-шанувальників історії, етнографії чи просто любителів цікавої інформації.

«Перша ластівка»

На завершення Конференції учасники переглянули документальний фільм, про який, між іншим, йшлося і в згаданому вище листі від Товариства «Україна-Світ»: «Товариство вже понад 20 років займається темою переселення запорізьких козаків. Перші дослідження на Кубані і вихід документального фільму «Кубанські козаки. А вже літ 200...», який пройшов в Україні та за її межами з великим успіхом, був першою ластівкою в історичну минувшину запорізьких козаків». Треба відмітити, що на сьогодні цей фільм, хоч і був знятий ще в 1992 році, є чи не найновішою і наймасштабнішою українською стрічкою, присвяченою долі козацтва після ліквідації Запорізької Січі. Він порушує багато складних проблем і, як коментує редакція журналу «Кіно-театр»: «Загалом робота Валентина Сперкача ставить більше запитань, аніж дає відповідей». Стрічка, наче мозаїка, складається з кадрів із колоритними персонажами, їх розповідями, свідченнями, історіями, які зливаються в

(Закінчення на 7 ст.)

Ірина МОЙСЕЙ

Після покладання квітів до Пам'ятника

Іде міжнародна конференція

Попова, яка вручила нагороди відомим українцям, активним членам Тульчанської філії СУР. Почесними грамотами «За вагомий особистий внесок у збереження і розвиток культури українців Румунії, укріплення зв'язків між Україною та Румунією і з нагоди 200-річчя від заснування Дунавецької Січі» були нагороджені: Ананій Іванов, Віргілій Ріцько, Марія Карабін; радник Міністерства культури і національної спадщини Ярослава Колотило та Дмитро Черненко були нагороджені Почесними грамотами і цінними подарунками. Також цінні подарунки і грамоти від одеського

Брифінг Посла України Теофіла Бауера в Бухаресті

Посольство України в Румунії традиційно проводить зустрічі з румунськими журналістами

Посольство України в Румунії традиційно проводить зустрічі з румунськими журналістами, аби розповісти про ту роботу, яка проводиться Посольством. Така зустріч відбулась 9 липня 2013 р. в Культурно-інформаційному центрі Посольства України в Бухаресті. З цієї нагоди Надзвичайний і Повноважний Посол України в Румунії Теофіл Бауер розповів журналістам, що у першому півріччі цього року головна робота Посольства була спрямована на одержання офіційними чинниками Румунії підтримки євроінтеграційних зусиль України. Також планувався візит до Бухареста міністра закордонних справ України Леоніда Кожари.

Надзвичайний і Повноважний посол України в Румунії Теофіл Бауер зазначив, що Румунія підтримує Україну в її євроінтеграційних зусиллях: “Головна робота, яка проводилась Посольством України в Румунії у першому півріччі поточного року, була присвячена організації підтримки офіційними чинниками Румунії євроінтеграційних зусиль України та підписання у Литві восени цього року Угоди про асоціацію з ЄС. Безумовно, сьогодні приємно констатувати, що на всіх рівнях у Румунії ми маємо підтримку в євроінтеграційних зусиллях України. Незалежно від того, до якої партії, політичної сили чи віросповідання відноситься депутат чи сенатор румунського Парламенту, урядовець Румунії, всі вони в один голос говорять про підтримку євроінтеграційних зусиль України, що, на нашу думку, принесе Румунії європейська інтеграція України. По-перше, ми є сусідами. Між нами маємо 613 км кордону. По обидва боки кордону компактно проживають нацменшини, етнічні групи

українців та румунів. Прикордонні регіони обох країн пронизані угодами про економічну співпрацю. І, безумовно, вступ або наближення України до ЄС надасть економічному і транскордонному співробітництву, культурному обміну між нашими країнами нового імпульсу, і це піде на користь народам наших країн”.

В твердому потиску руки

Планувався візит до Бухареста міністра закордонних справ України. Теофіл Бауер: “У першому півріччі ми планували офіційний візит міністра закордонних справ України Леоніда Кожари до Бухареста. Спочатку цей візит мав відбутись 23 травня цього року, але з ініціативи румунської сторони відтермінований на 15 липня цього року. І вже, на жаль, 15 липня був також відтермінований, але вже з ініціативи української сторони в силу об’єктивних причин. Але я переконаний, що візит міністра закор-

донних справ до Румунії відбудеться в цьому році. Крім того, ми продовжуємо працювати над організацією візиту до України прем’єр-міністра Румунії Віктора Понти. Ми сьогодні працюємо над поглибленням і розвитком міжпарламентського співробітництва. І в українському, і в румунському парламентах сформовано групи дружби. Я переконаний, що найближчим часом відбудуться обміни цими групами. Я вже мав зустріч з румунським керівником групи в румунському Парламенті і ми домовились про формат цієї співпраці. Я переконаний, що така співпраця буде поглиблювати двостороннє співробітництво між нашими країнами.”

Надзвичайний і Повноважний Посол України в Румунії Теофіл Бауер зазначив, що розвивається торговельно-економічна співпраця між нашими країнами: “Декілька слів хотів би сказати про те, що 27-28 липня у Києві буде відзначатись на міжнародному рівні 1025 річчя Хрещення Київської Русі. Планується ряд заходів тут, у Румунії, за сприянням Посольства України в Румунії. Зокрема, в Румунському інституті культури буде відкрито виставку, яка присвячена 1025-річчю Хрещення Київської Русі. Крім того, я б хотів зазначити, що у цьому році розвивається і зростає обсяг торговельно-економічного співробітництва між нашими країнами, поглиблюється транскордонне співробітництво між нашими країнами. Затверджено керівників групи Комісії з питань економічного і науково-технічного співробітництва в обох країнах. Я переконаний, що ці Комісії незабаром зустрінуться в повному складі і розроблять план роботи на найближчу перспективу”.

Микола ОНУЖИК,
Радіо Румунія Інтернаціонал

Верховна Рада України прийняла Постанову

«Про відзначення 1120-річчя заснування міста Ужгорода»

Верховна Рада вирішила урочисто відзначити у вересні 2013 року 1120-річчя заснування міста Ужгорода.

Рекомендувати Кабінету Міністрів України:

– у місячний термін з дня прийняття цієї Постанови утворити організаційний комітет з підготовки та проведення заходів щодо відзначення 1120-річчя з дня заснування міста Ужгорода.

– у двотижневий термін після утворення зазначеного організаційного комітету

розробити та затвердити план заходів, пов’язаних із відзначенням 1120-річчя з дня заснування міста Ужгорода, вирішити

питання щодо фінансового та матеріально-технічного забезпечення цих заходів.

У плані заходів передбачити:

- організацію культурно-мистецьких та освітніх заходів;
- реставрацію пам’яток архітектури, історії та культури;
- поліпшення транспортно-експлуатаційного стану автомобільних доріг міста Ужгорода.

Відповідний проект постанови зареєстровано за №2128а.

ПРЕСОВЕ ПОВІДОМЛЕННЯ

Голова Комісії SKU з питань громадян України за кордоном виступив у Верховній Раді України на парламентських слуханнях з питань трудової міграції

3 липня 2013 р. голова Комісії Світового Конгресу Українців (SKU) з питань громадян України за кордоном Павло Садоха виступив у Верховній Раді України в Києві на парламентських слуханнях “Українська трудова міграція: стан, проблеми та шляхи їх вирішення”.

У своєму виступі Павло Садоха навів наступну вражаючу статистику, яка засвідчує, що українські трудові мігранти є найбільшими інвесторами економіки України:

Переживаючи всі негативні наслідки, пов’язані з міграцією за кордон, ці люди тільки офіційно через грошові банківські перекази перевели в Україну 7.5 мільярда доларів у 2012 році, 7 мільярдів у попередньому і подібні суми раніше. А враховуючи і інші способи передачі грошей, за розрахунками експертів Національного банку України, валютні вливання в Україну від трудових мігрантів можуть становити від 19 до 23 мільярдів доларів щорічно.

Незважаючи на такий вагомий внесок в українську економіку та безпосередньо в сферу соціального захисту членів своїх

сімей, українські трудові мігранти не мають належного правового захисту з боку уряду України.

“Користуючись цією нагодою, ми звертаємося до Верховної Ради України докорінно переосмислити феномен масової трудової міграції і на цій основі виробити окрему державну політику та відповідні зміни до законодавчої бази”, - заявив Павло Садоха.

кордоном було передано Комітету з питань прав людини, національних меншин і міжнаціональних відносин Верховної Ради України.

“Ми закликаємо владні структури України розробити державну політику для більш ефективного вирішення економічних, соціальних і культурно-освітніх потреб українських громадян за кордоном”, - заявив президент SKU Євген Чолій.

У парламентських слуханнях також узяли участь перший заступник президента SKU, голова Європейського Конгресу Українців Ярослава Хортяні та члени Комісії SKU з питань громадян України за кордоном – Олесь Городецький і Галина Маслюк.

Виступ пана Павла Садохи

Детальний перелік нагальних питань, пов’язаних з українською трудовою міграцією, та конкретні рекомендації Комісії SKU з питань громадян України за

Контакт зі ЗМІ: Ірина Мицак
Світовий Конгрес Українців
145 Evans Ave., Suite 207
Toronto, ON
M8Z 5X8 Canada

Tel. (416) 323-3020
Fax (416) 323-3250
e-mail: congress@look.ca
website: www.ukrainianworldcongress.org

200 років від заснування Дунавецької Січі

(Закінчення. Поч. на 5 ст.)

єдину картину з великим емоційним зарядом.

Після усіх заходів Валентин Сперкач і Олександр Фролов залишилися ще на якийсь час в Добруджі, збираючи матеріали для нового фільму, тепер уже про задунайських козаків. Покладаючись на їхню високу майстерність, щиро сподіваємося, що невдовзі на екранах з’явиться «друга ластівка».

«Слідами задунайських козаків»

Експерсію під такою назвою влаштували організатори для учасників заходу. Звідки ж її почати, як не з Верхнього Дунавця? Саме тут двісті літ тому була заснована Дунавецька Січ. І тут в 1997 році було зведено пам’ятник на честь дунавецьких козаків. Сюди ж і приїхали учасники заходу, аби вклонитися їх пам’яті

і покласти квіти до пам’ятника, мабуть, надто скромному як для вельми славного козацтва. Пригадується, що при різних нагодах і заходах в Добруджанському краї

ріальний звести. Але далі розмов справи покищо не просунулись. Мабуть, якби Українська Держава проявила більше зацікавлення до історії задунайських козаків, яка є невід’ємною частиною історії українського козацтва, і долучилася до цих задумів, то й справи пішли б інакше, і здійснити можна було б немало.

Наступного дня учасники заходу вирушили кораблем по Сулінському гирлу Дунаю місцями, де понад два сторіччя тому були перші поселення запорожців, які, не бажаючи коритися, були вимушені покинути рідні землі, місцями Дунайської Дельти не тільки прекрасними, майже казковими, але й насиченими великим емоційним зарядом минувшини, сповненої героїзму і трагізму.

Виступ радника Посольства України п. Т. Рендюка

неодноразово була мова про те, що варто б у Верхньому Дунавці і пам’ятник новий підняти, і комплекс історично-мемо-

Петро Никоненко: «Буковинський Жайвір».

Сторінки життєпису Сидора Воробкевича»

На початку вересня відзначати мемо 110-у річницю від смерті «буковинського жайвора» Сидора Воробкевича (5.V.1836 – 5.IX.1903), автора невмирущих пісень «Рідна мова», «Заграйми, цигане старий», «Буковина моя мила». В кінці минулого року Петро Никоненко, доцент кафедри української літератури і кафедри світової літератури та історії культури Ніжинського державного університету ім. Миколи Гоголя, видав нову свою працю «Буковинський Жайвір». Сторінки життєпису Сидора Воробкевича із додатком – репринтною копією прижиттєвого видання збірки поезій «Над Прутом» (1901 р.) у видавництві Чернівці-Ніжин, 2011 р. (Чернівецького та Ніжинського університетів ім. Юрія Федьковича та ім. Миколи Гоголя).

Петро Никоненко, випускник Чернівецького університету і викладач його кафедри української літератури, хоч і родом із Київщини, був закоханий у красу Буковини та в «буковинського жайвора» Сидора Воробкевича, як назвав його Іван Франко у своїй передмові до збірки поезій «Над Прутом» (1901 р.), і тому видав кілька праць про життя і творчість співця українського народу: «Сидір Воробкевич: життя, творчість та місце в літературному процесі другої половини XIX-ого століття» (1975 р., (кандидатська дисертація), «Сидір Воробкевич. Вибрані твори, Київ, в-тво Дніпро, 1987 р., у співпраці з доцентом М. І. Юрійчуком, і з ним же літературно-критичний нарис «Сидір Воробкевич. Життя і творчість» (2004 р.).

Дослідницька праця П. Никоненка використовує численні архівні документи, листи і художні твори видатного українського письменника, композитора, педагога та громадсько-культурного і церковного діяча другої половини XIX-ого століття С. Воробкевича. Крім цього, автор друкує спогади та відгуки про талановитого співця Буковини, який понад усе любив свій край, мову, народ: «Я край один лиш знаю./ Одну лише ріку./ Для них б'є серце в грудях./ Для них лиш я живу./ Для них із мого серця/ Усі пісні пливуть./ То моя Буковина./ Мій милий, синій Прут!»/ («То моя Буковина», ст. 115)

Подається, зокрема, разом із передмовою, в якій уточнюється, що талант Данила Млаки (С. Воробкевича) стоїть поруч Юрія Федьковича, а сам поет Буковини є одним «з перших жайворонків нової весни нашого народного відродження».

Сидір Воробкевич (1836-1903) за своє недовге життя на цьому світі, яке «недаремно... та не без цілі...» прожив, – признається він сам, за уточненням Петра Никоненка, поставив собі за мету слідує життєве і творче кредо: «Бути корисним рідному народові, робити все можливе задля його добробуту, дбати про збереження і примноження духовних

Лист до редакції

Доброго дня, шановні!

Ми представляємо мистецьке агентство «Арт Велес», яке вже більше 10 років займається фіксацією, збереженням та виданням зразків традиційної музичної культури України.

Можливо, ви вже знайомі з нашими аудіо-виданнями в рамках проекту «Берви», які можна побачити на сайті <http://ukrfolk.com.ua/>

На даний момент в рамках проекту «Берви» готується до видання своєрідна антологія традиційної музики з 10-ти компакт-дисків, які представлятимуть всі історико-етнографічні регіони України та етнічні землі за кордоном. Ми шукаємо контакти Івана Кідещука, бо знаємо, що він писав музичний фольклор українців Румунії, хотіли б налагодити з ним співпрацю. Допоможіть, якщо можете. Будемо щиро вдячні.

З повагою, МА «Арт Велес»

скарбів своєї прабатьківської землі-Буковини, всієї України» (П. Никоненко, «Буковинський жайвір» ст. 11).

Петро Никоненко в життєписі Сидора

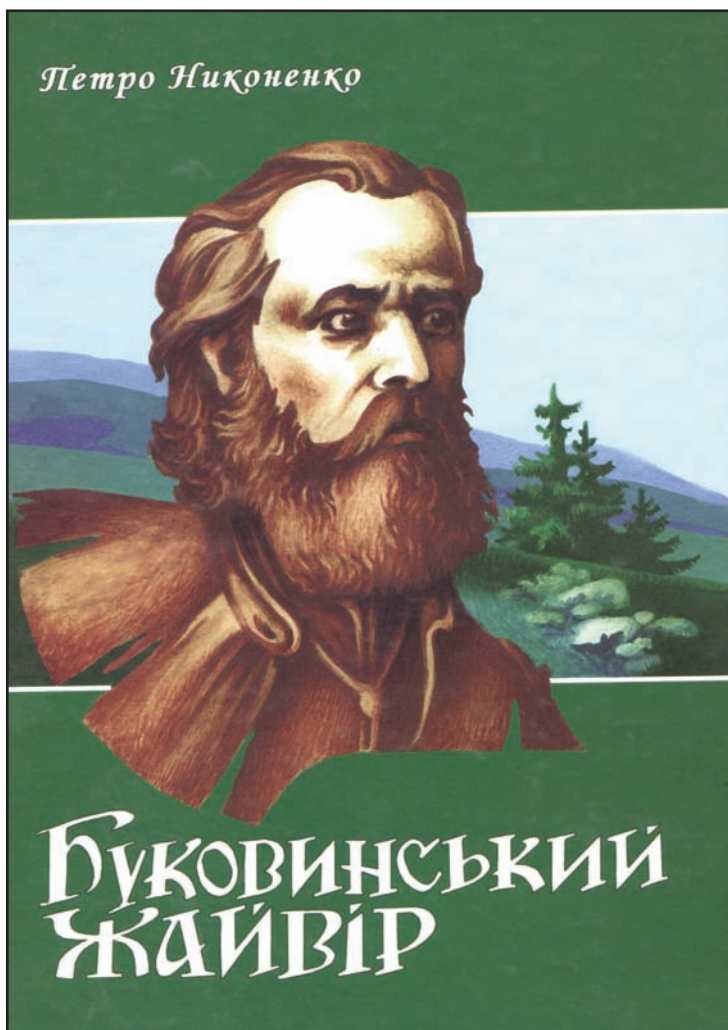
цигане старий», «Сині очі», «Там, де ятрань круто в'ється», «На чужині загиваю» і ін. Вони у своїй природній спорідненості з народною піснею стали настільки популярними, що вважаються зараз навіть народними.

Сторінки життєпису віддзеркалюють майже шевченківську долю Сидора Воробкевича: у три роки (1839 р.) помирає мати, у дев'ять років помирає і батько (1845 р.), і хлопчик, що виростає під опікою дідуся Михайла і бабки Параскеви, спочатку буде самоуком, а потім вчитиметься у чернівецьких школах, далі в духовній семінарії німецькою та румунською мовами, де різнобічно обдарований юнак вчиться «руської» мови, тобто української, з церковного богослужіння (старослов'янської) та від дідуся. Але тому, що любив малювати та музику, народну культуру, він записує ще з гімназії народні пісні, німецькі та українські (в перекладі на німецьку), а також румунські пісні, коли знаходився в канікулах у Румунії, бо, крім любові до їхнього мелосу, відчував у них зближеність до болю убогих людей. Тому часто співав їх між учнями й студентами та зачитувався з чужомовних джерел історією і культурою українського народу, поглиблював свої знання про усну народну творчість, кохав рідне українське слово та музику включаючись, як і Ю. Федькович, у процес духовного відродження Буковини та Галичини в руслі кордонів

«Руської трійці», на народній основі, за прикладом Івана Котляревського, Григорія Квітки-Основ'яненка, Тараса Шевченка та ін., бо був переконаний, що фольклорні твори – неперевершені зразки словесного і музичного мистецтва, представляють собою духовну єдність українського народу: «Цілий світ їх знає - наші думки красні, котрих голос гомонить від скал Дніпрових до гір Карпатських, Україною, Поділлям, Галичиною, Буковиною – цілим, цілим руським світом» (С. Воробкевич «Наша народна пісня», 1865, ст. 27-28, за П. Никоненком, «Буковинський жайвір»).

(Далі буде)

Іван КІДЕЩУК

Воробкевича відкриває подвійний портрет «буковинського жайвора» - людини і митця з його болем і радістю, пропонує читачам слідує три теми-розділи: літературна спадщина (поезія і проза), музика в творчому житті автора та драматургія і театр, тобто визначає мистецький внесок великого буковинця як письменника та композитора, який зумів представити своє щире серце людям і, зокрема, своєму українському народу не лише як поет, прозаїк, чи драматург, але й як неповторний співець, що скомпонував понад 400 творів для хору (250 на власних текстах), сотні солоспівів, теж на власних текстах, з яких добре відомі «Рідна мова», «Заграй ми,

Дещо про Задунайську Січ

Деякі дослідники вважають, що запорожці вже в 1776 році заснували Задунайську Січ, відому під назвою Усть-Дунайська. Розташувалася вона в околицях Вилково або в Караормані. Дійсна Задунайська Січ, впорядкована за зразком Запорізької Січі, була Дунавецька Січ. Незважаючи на перехід частини козаків на бік Росії і втрати під час російсько-турецької війни 1806-1812 років, задунайське козацтво продовжило зростати. Це пов'язано з тим, що українські втікачі побоюючись повернення у кріпацтво і покарань, тікали в більш безпечні райони Дунайської дельти.

Втікачі уперше потрапили на січові землі, визначені турецьким урядом. За свідченням Ананія Коломийця, кордони йшли від Ісакчі на південь до лиману Разін, а на південному сході – до моря. В такому випадку козацькі землі охоплювали острови Святий Георгій і Дранов, і виглядали як рівноправний прямокутник, що мав основу 30 км і висоту 15-17 км.

Козацькі землі від гір Беш-Тепе являли собою північний схил до лиману Разін і низин річки Дунавець. Обмежена невеликими горами та підвищеннями, вона являла собою справжній степ. Були тут великі рибні лови на річці Дунавець і в навколишніх лиманах і плавнях. Січ була розташована в селі Верхній Дунавець.

Село розташовується на підвищенні від п'яти пагорбів Беш-Тепе на річці Дунавець. Земля, ця була вкрай потрібна козакам, – писав Ф. Вовк, – оскільки козаки займалися майже виключно рибальством.

Верхній Дунавець, обмежений на півночі Георгіївським гирлом Дунаю, на сході річкою Дунавець і на північ – лиманом Разін, приваблювало козаків. Таким чином, в 1814 році козаки оселились з кошем у Верхніх Дунавцях.

У Верхньому Дунавці козаки впорядкували Січ, цілком подібну до останньої, на Трипільський. Було збудовано 38 куренів для життя козаків, паланка, титарня й церква. Довкола Січі окопи, завдовжки в дві верстви. З півдня й зі сходу Січ захищався річкою Дунавцем, із сторчовим, в десять сажнів (15 метрів) заввишки берегом та плавнями й болотами.

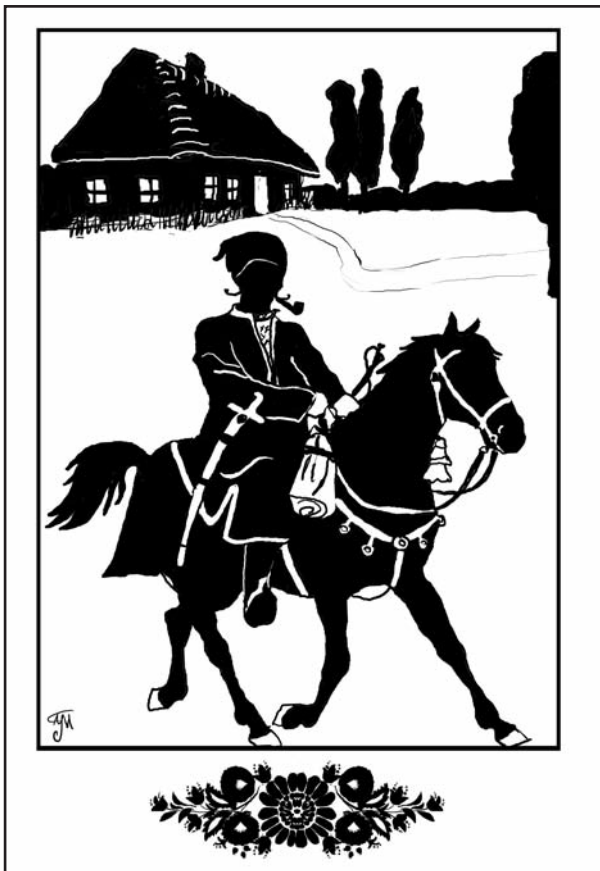
В селі були збудовані курені, паланка, титарня й церква. Розташувалися будинки по обидва боки вулиці. Січ тримала до Дунавця, де була влаштована пристань, що приймала морські судна. Недалеко від пристані стояла дров'яна церква, далі знаходився шинок, за яким продовжувалася довга вулиця. Вздовж неї стояли курені, паланка і титарня.

Життя козаків за Дунаєм мало відрізнялося від життя січовиків на Дніпрі. Жінок не допускали до Січі, всі сімейні козаки, як і на Дніпрі, виходили на хутори та слободи. Неповдалі Січі були великі села, які турки називали райами. Козаки жили понад дунайськими гирлами в Мурігіюлі, Махмудії, Перелиті, Приславі, Тульчі, Караормані, Леті, Горгові, Катирлезі, Чаталкію та ін.

Військова рада та вибори військової старшини відбувалися щороку. Вони

проводились на Покрову, в день пристольного свята, в Січовій церкві. Після служби в церкві на Січовий майдан виносили стіл і накривали його килимами. Там військова старшина складала свої клейдони. Після цього козаки обирали нову старшину вільним голосом. Коли старий кошовий був розумний, правдивий та добрий, тоді козацтво обирало його кілька разів підряд. Так, наприклад, відомо, що Семен Калниболотський пробув кошовим з 1807-ого до 1814 р.. Недбаліх кошових скидали навіть до строку. Так сталося в 1816 році, коли змінили чотирьох кошових.

Російський уряд чинив значний тиск на Дунавецьку Січ. Задунайський Кіш, будучи біля кордону Росії, приводив до масових втеч за Дунай кріпосних селян, солдатів, трудового люду. Задунайці становили загрозу в ході Російсько-турецької війни. Росіяни старалися вивести козаків з Туреччини і використати їх для залюднення краю. Так, в серпні 1614 року був виданий маніфест, який оголошував амністію тим, хто повернеться з-за кордону до Росії.

Під час підготовки війни з Туреччиною в 1828-1829 роках посилювався тиск Росії на Дунавецьку Січ. В 1827 році городоначальник Ізмаїля О. С. Тучиков радив козакам перейти на бік Росії, бо матимуть привілеї, як колоністи. Переговори велися з новим кошовим Йосипом Гладким. Між козаками почалися незгоди. Частина прийняла пропозиції про перехід на російський бік, а частина не згодилася.

На кінець 20-х років XIX століття становище Дунавецької Січі стало хитким і нестабільним. Розлад серед козаків набрав великого розмаху. Старих козаків, які вийшли із Запорізької Січі, на кінці XIX століття стало мало. Вони не хотіли повернутися до Росії, бо це було б зрадою своїх давніх переконань.

Гладкий зв'язався з генералом О. С. Тучиковим, забезпечивши собі панське

становище, а козакам і втікачам – амністію і волю разом з родинами до кінця життя, він згодився перейти на бік Росії. Підготовляючи козаків до своїх задумів, він побачив, що старе козацтво не хоче зрєктися султана. Щоб замінити думки козацтва, він пустив чутку, ніби султан, сподіваючись війни на Дунаї, хоче переселити козаків в Єгипет. Ця чутка збентежила багатьох і сприяла тому, що частина козаків прихильніше поставилася до переходу на російську сторону. На початку 1828 року візір прислав наказ козакам готуватися до війни. Він викликав до Сілістри 1300 козаків. Коли почули козаки, що треба йти «брат на брата», багато з них розійшлись по плавнях. Гладкий рішив зрадити старих козаків, і послав їх в Сілістру. Щоб заспокоїти козаків Гладкий вирушив в Сілістру з ними. В Сілістрі він запевнив візіра, що йому треба вернутись на Січ, щоб зібрати ще по плавнях козаків, потім підняти Кіш і перевезти його під час війни в Адріанополь. Візір згодився і випустив Гладкого на Січ. Прибувши на Січ, він поховки склав на байдарки церковний престол, образи, корогви, військові клейноди і військово добро і з своїми прихильниками (200 чоловік) подався байдарками Георгіївським гирлом у Катирлез, і далі морем у Вилково. Проїжджаючи повз Катирлез і Вилково, він приєднав до себе кількома байдарками тих козаків, що завжди стояли там, хоч і не сказав ніщо бере їх. Підпливаючи до Ізмаїлу, він сказав усім козакам, куди вони пливуть. Повертатись їм було вже неможливо. Так 500 козаків, які були з Гладким, підкорилися командуванню Ізмаїла.

У той час в Ізмаїлі перебував цар Микола. 20 травня 1828 року Йосип Гладкий із козаками став перед царем і вручив йому військові клейноди й грамоти турецького султана. Імператор прийняв ласкаво невірних козаків і простив їм зраду.

Після звістки про зраду Гладкого розпач охопив увесь український люд. В плавнях полювали на українців, як на дичину, і вбивали поодинокі. За розповідями козаків тоді в Добруджі загинуло 1000 українців. Коли турецьке військо наблизилось до Дунавецької Січі, там знайшли тільки старих дідів: діда Рогозного, Якова Люльку, Федора Дурного та Тимоша Мамалигу. Турки підпалили церкву і інші січові споруди. З Січі залишилися самі руїни.

Треба зазначити, що в 1990 році прибули в Добруджу дослідники Державного історико-культурного заповідника острова Хортиця із Запоріжжя. Вони спробували визначити межі січових українців у Верхньому Дунавці. Нічого не збереглося, оскільки вся територія розділена городами селян. Сітка вулиць наклалася так, що відшукати Січ стало неможливо. Експедиція установила місце фундаменту колишньої січової церкви. Вони встановили пам'ятний знак про існування тут Січі. В 1995 році Філія Союзу українців Добруджі рішила поставити гранітний обеліск, і 6 травня 1997 року був поставлений гранітний обеліск.

Віргілій РІЦЬКО

Ілюстрація Уляни ТИМОШЕНКО

ХОР «РОНЯНСЬКІ ГОЛОСИ» НА СЦЕНІ УНІВЕРСИТЕТУ «ББ» ІЗ КЛУЖУ-НАПОКИ

Хор «Ронянські голоси» і ансамбль танцю «Соколи» із Верхньої Рівни, Мараморіш, мав честь бути запрошений на «Дні слов'янської культури», які організовує Клузький університет імені Бабеша-Бойоя. Запрошення ми отримали від Клузької філії СУР – голова проф. Іван Арделян, заступник голови – лектор д-р Іван Гербіль. Між Верхньою Рівною і Клузом є душевні зв'язки. В останні роки тут навчаються у вищих закладах багато молодих хлопців і дівчат із Рони та інших сіл та деякі з них залишаються опісля тут працювати. Вони беруть активну участь у культурних подіях організації СУР цього міста. Теж у Клузі працювали і працюють кілька університетських професорів із Рони, які організують а пізніше беруть активну участь у культурних подіях.

Культурний захід у Клузі відбувався протягом трьох днів. За перші два дні проводився науковий симпозіум «Діалог славістів на початку ХХІ століття», за столом симпозіуму зустрівшись науковці із 6 країн. Перший день був призначений екскурсії. На симпозіумі, між іншими, виступали з науковими роботами лектор д-р Михаела та Іван Гербіль, які в українському відділенні викладають, а також ронянський викладач і поет Павло Романюк.

Хор «Ронянські голоси» був запрошений виступити на другий день, після закінчення наукового симпозіуму. І от 25 травня 2013, рано о 6 годині, ми вирушили і дійшли до Клужу після 12-ої години. Тут на нас чекав викладач Мирослав Петрецький, голова Сур Марамороської філії, і лектори Михаела та Іван Гербіль із кавою і обідом

решане», обробка бувшого проф. музики, диригента і композитора Михайла Митрилюка. Приємно було побачити, як разом із нами співали у залі професори, наші односельчани, і не тільки, а і всі ті, які люблять українську пісню. Ансамбль танцю «Соколи», приготовлений теж викладачем Джетою Петрецькою, виконав два танці: локальний ронянський і український танець «Марічка». Члени цього ансамблю є і членами хору «Ронянські голоси» ще з часів гімназії і лицю. Тепер вони студенти у Клузі і беруть участь у канікулах у виступах нашого хору, а також із танцями. В Клузі вони беруть активну участь у культурній діяльності Клузької філії СУР. Це такі чудові теперішні і бувші студенти, як: Світлана лавиця, Нарчіса Семенюк Джіна Проданюк, Наташа

Ми не інші, а ці!

(полуденком). Ми відпочили, одяглися на цей раз у ронянські народні костюми і вже о третій годині після обіду хор «Ронянські голоси» виступив на сцені Клузького університету. Під майстерним проводом викладача Джети Петрецької хор проспівав на слова Т. Шевченка «Реве та стогне» і низку українських народних пісень: «А мій милий чорнобривий», «Через річеньку, через болото», «Якби мені сивий кінь», музикальна обробка на музику Івана Лібера пісні «Ой зацвіла ліщинонька» і «Мараморіш»; російську пісню «Катюша» і на румунській мові «Сюїта Мараму-

Лаврюк, Олекса Боут, Іван Полянчук, Лівіу Романюк та Аделіна Петрецька і Іван Бойчук, які є членами українського студентського хору. До них приєдналися і ронянські студенти в Клузі Семен Боднарюк і Михайло Боднарюк.

Після програми ми дивились документальний фільм «Срібна Земля. Хроніка Карпатської України 1919-1939». А за вечірнім столом прозвучало багато українських пісень.

Текст і фото: Іляна ДАН

Верховна Рада України прийняла Постанову «Про відзначення 95-ї річниці від дня народження В.О.Сухомлинського»

Постановою передбачено урочисто відзначити на державному рівні 95-річчя від дня народження видатного українського педагога Василя Олександровича Сухомлинського.

Кабінету Міністрів рекомендовано у двотижневий термін утворити організаційний комітет, розробити і затвердити заходи з підготовки, проведення та фінансового забезпечення відзначення на державному рівні 95-ї річниці від дня народження В.О. Сухомлинського, в яких передбачити, зокрема, проведення у вересні 2013 року в містах Києві, Кіровограді, смт. Павлиші Кіровоградської області урочистих зборів працівників освіти і педагогічної науки, представників громадських організацій за участю депутатів Верховної Ради, членів Кабінету Міністрів і працівників Адміністрації Президента, присвячених цій даті.

(Було б цікаво і приємно відзначити день великого педагога, на якого ми посилаємося не раз, і в нас! – н.р.)

ДЯКУЄМО! ТРИ РАЗИ ДЯКУЄМО!

Вельмишановна пані Надія Боєчко на урочистому відкритті Конкурсу з поезії в Сігеті проспівала одну з наймилозвучніших українських пісень, навіть не бажаючи мікрофону! Її виступ зворушив усю публіку. В залі було тихо-тихо, бо всі і кожен слухали пані Надію, справжню українську співачку, яка доводить тони до нюансованих тонкощів.

Дякуємо! Три рази дякуємо!

Вона ж, визнана в українському світі художниця та іконовишівальниця з багатьма виставками, прочитала задушевний вірш всьому присутньому в залі люду на довгу-довгу пам'ять.

Дякуємо! Три рази дякуємо!

З повагою,
Іван КОВАЧ

Милосердний Артабан

Дивна звізда з'явилася на Далекім Сході,
Щоби царям возвістити Рожденство Христове.

Про них Святе Письмо пише, аби і ми знали:
Гашпар, Мельхіор і Балтазар - отих царів звали.

А легенда вповідає про іще одного –
«Милосердним» Артабаном звали царя того.

Зговорились всі чотири в дорогу рушати,
Взяти з собою дарунки - Ісусові дати.

Гашпар бере із собою ладану трайстину.
Взяв золото Мельхіор, а Балтазар - смирну.

Довго думав Артабан, що йому узяти,
Щоб рожденному Ісусу в подарунок дати.

Три камінці-діаманти бере він при тому: -
Це дам я у подарунок Царю рожденному.

Із якоїсь там причини Артабан спізнився,
Не прийшов на зустріч з тими, з ким ізговорився.

Три царі його чекали, поки мали змогу,
Як звізда рушила з місця, пустились в дорогу.

Прибігає й Артабан - одне має знати:
Пуститися у дорогу, царів здоганяти.

Спішить, спішить він щосили, коня поганяє,
А кінь нараз зупинився, з місця не рушає.

Та хто лежить на дорозі, каменем підпертий?
Та це чоловік побитий, наче уже мертвий.

Перев'язує йому рани, ставить на конину
І заносить в першу хату, щоб той не загинув.

– Люди добрі, змилуйтеся, подбайте про нього,
А за клопіт я даю вам камінця оцього.

Поспішає Артабан, бо дуже спізнився,
Доходить до Вифлєсму, а там плач вчинився.

І такий то плач великий - всі мами голосять,
Бо дітей їх убивають, а вони всі просять:

– Рятуй, добрий чоловіче, ти мою дитину,
Бо як уб'ють її маленьку, я з болю загину!

Артабан бере камінчик з своєї трайстини,
Жовнірови простягає, щоб не вбив дитину.

Іде далі і питає: - Де Свята Родина?
Де те місце, де Марія породила Сина?

А всі кажуть: - Тут немає, Він уже в Єгипті,
Бо інакше мале Дитя могло було вбите.

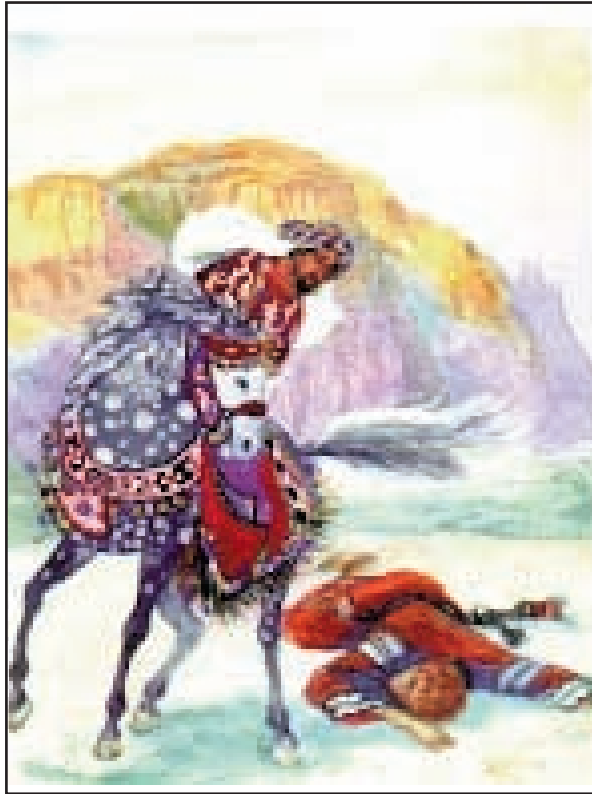
Зажурився Артабан, став себе питати:
– Що мені тепер робити, де його шукати?

Мушу я Того знайти, Котрого шукаю,
Дати Йому цей камінчик, бо останній маю.

До Єгипту він рушає - без страху і жалю,
Та кого він не зустріне, кажуть іти далі.

Ходить, ходить Артабан, уже рік минає,
І не може знайти Того, якого шукає.

Вже минуло років много, а він все в дорозі,
Все випитує і просить о милості Божій.

Вертається в Святу Землю і далі шукає
І тут чує, що Ісус вже всіх людей навчас.

Серед люду він блукає та усіх питає,
Де би знайшов Йсуса Христа, щось Му дати має.

Одні кажуть: в синагозі Він людей навчас,
Інші, що десь при дорозі бісів виганяє.

Зараз тридцять і три роки ось уже минає,
Як Артабан все блукає, Ісуса шукає.

По дорозі стрінув турків на полудни в днину,
Що узяли до гарему дівчину невинну.

Дівча плаче та голосить, вирватись не може,
А Артабан приступає і так до них каже:

– Відпустіть її на волю, нехай не ридає,
Заплачу я вам за неї тим, що іще маю.

Дає він третій камінчик туркові одному,
Дівчину цим він рятує - вертає додому.

Артабан себе питає: -Що зроблю, як вчую,
Як знайду Царя Ісуса, чим Го обдарую?

Заходить Він в Єрусалим, де не був ізроду,
У Преторії там видить багато народу.

А там судять Чоловіка, та судять Такого,
Що нікому і ніколи не вчинив щось злого.

Та хотів би Артабан Його відкупити, –
Не має вже камінчика, нема чим платити.

Взяли того Чоловіка, що не міг Го спасти,
Ведуть Його на Голгофту на хресті розп'ясти.

Артабан не має сили туди приступити,
Подивитися на Того, кого мають вбити.

Змучений, присів на камінь і почав ридати,
Що не міг він Чоловіка того врятувати.

Нараз земля затряслася, сонце потемніло,
Збурилося все навколо, небо зчервоніло.

Потріскало і каміння, котиться в долину,
Тоді Артабан подумав: я вже тут загину.

Один камінь його вдарив, він кров'ю залився,
А там видить Йсуса Христа, що йому з'явився.

Артабан, зараз при смерті, рани собі в'яже,
А тут Ісус приступає і так йому каже:

– Артабане, Я все знаю, не треба питати,
Як ти ходив і старався Мене відшукати.

Раненого при дорозі, як заніс до хати,
Ти не знав, що то Я був, - тепер можеш знати.

Як відкупив ти дитину від меча страшного,
А то Я був, а ти не знав, тепер знай, за кого.

Дівчину ти врятував від турків з полону,
А то Я був, а ти не знав, Я був в тілі тому.

А тепер ти, Артабане, що маєш сумління,
Знайшов Мене і ти маєш від Мене СПАСІННЯ.

Священик Іван АРДЕЛЯН,
с. Бистрий, Мараморщина

На гроші посольства США відновлено мозаїки Михайлівського Золотоверхого собору

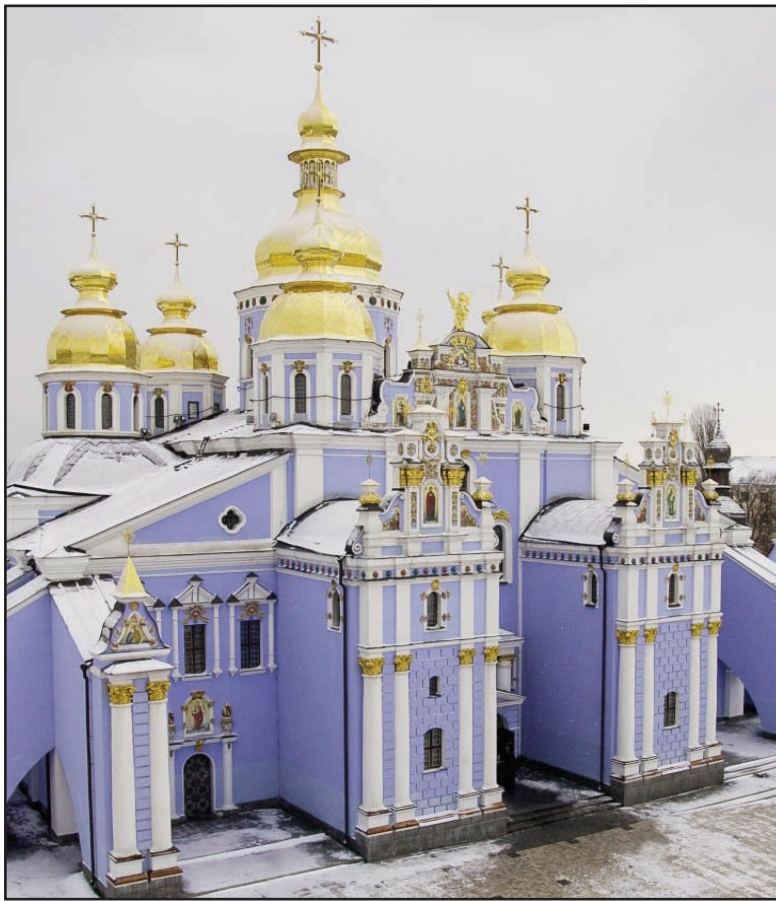
В Україні завершили роботи зі збереження колекції старовинних мозаїк Михайлівського Золотоверхого собору. Роками вони руйнувалися і чекали на реставрацію. Відсьогодні колекція доступна для відвідувачів.

У найстарішому українському храмі – Софії Київській – знайшли свій притулок унікальні фрагменти древніх фресок. Колись вони прикрашали стіни іншої культової споруди – Михайлівського Золотоверхого собору. Але в тридцять років минулого століття реставраторам дивом вдалося їх врятувати перед тим, як за наказом комуністів церкву висадили в повітря.

Відреставровані фрагменти надалі зберігатимуться на хорах Софійського собору разом із раніше невідомими широкому загалу автентичними фоновими матеріалами.

Реставраційні роботи тривали близько року. Мозаїчний живопис XII століття перенесли з цементу на основу з легких сучасних матеріалів. Таким чином, кажуть реставратори, пам'ятки врятовані в їх унікальній формі і зберегли свою художню та історичну цінність. Відреставровані фрагменти надалі зберігатимуться на хорах Софійського собору разом із раніше невідомими широкому загалу автентичними фоновими матеріалами.

Петро Толочко, голова Наглядової ради Національного заповідника «Софія Київська», говорить: Мозаїчний живопис XII століття перенесли з цементу на основу з легких сучасних матеріалів. Таким чином,

кажуть реставратори, пам'ятки врятовані в їх унікальній формі і зберегли свою художню та історичну цінність.

«Можна сказати, що сьогодні тут в Софії

Київській зійшлися всі збережені пам'ятки Михайлівського Золотоверхого собору. І це справді значна подія. І тим значніше, що вона відбувається в рік 1025-річчя хрещення Київської Русі».

Серед перших відвідувачів – працівники посольства Сполучених Штатів. Саме воно дало гроші на реставраційні роботи.

Посол США в Україні Джон Теффт сказав: «Завершення цього проекту – данина поваги реставраторам, які в тридцять років своїми хоробрими діями врятували мозаїки із Михайлівського Золотоверхого, зруйнованого за наказом комуністичних ватажків».

Теффт відзначає, що Україна серед лідерів зі 120 країн світу за кількістю проектів, які донині профінансував Американський посольський фонд зі збереження культурної спадщини.

Відреставровані фрагменти надалі зберігатимуться на хорах Софійського собору разом із раніше невідомими широкому загалу автентичними фоновими матеріалами.

Реставраційні роботи тривали близько року. Мозаїчний живопис XII століття перенесли з цементу на основу з легких сучасних матеріалів.

Таким чином, кажуть реставратори, пам'ятки врятовані в їх унікальній формі і зберегли свою художню та історичну цінність.

День родини на державному рівні нагадує нам про сімейні і родинні цінності – архімандрит Іоасаф

Архімандрит Української православної церкви Іоасаф (Перетяцько). Сьогодні, 8 липня, у День родини і День пам'яті святих Петра і Февронії, в українців є унікальна можливість ще раз згадати про сімейні і родинні цінності.

Про це в коментарі кореспондентові Укрінформу сказав перший заступник голови Синодального відділу у справах молоді Української православної церкви, православний психолог архімандрит Іоасаф (Перетяцько).

«У нашому суспільстві дуже важливо часто нагадувати про родинні цінності. Тільки завдяки нагадуванню і таким святам можливий розвиток та зміцнення інституту сім'ї. День родини – свято доцільне і потрібне. Адже у наш час сімейні цінності падають, вважається, що мати одну дитину у сім'ї – це добре, тож подібне нагадування необхідне як ніколи», – зазначив він.

За словами архімандрита Іоасафа, невідповідно День родини святкується саме сьогодні – у День пам'яті святих Петра і Февронії. На християнському просторі їхній шлюб вважається взірцевим.

«Це одні з найвеличніших святих, котрі своїм життям показали відданість один одному і любов один до одного. Пам'ять про них засвідчує, що головне кохання не фізичне, а духовне. Кожна людина, коли одружується, вимагає передусім, щоб її духовно розуміли. Саме в цьому відношенні люди і шукають один одного, але, на жаль, чомусь усе частіше переносять акцент на фізіологічну потребу. Це неправильно. Петро і Февронія – показник того, як правильно вибудовувати свої сімейні цінності», – підкреслив він.

Архімандрит Іоасаф зазначив, що День родини – це нагода й для влади задуматись над реалізацією молодіжної політики. Необхідно, на його думку, гарантувати

пільги для молодих сімей. «Це також певне зміцнення сімейних цінностей», – вважає він.

День родини в Україні святкується з 2012 року, відповідно до Указу Президента Віктора Януковича. 8 липня відзначається також День пам'яті святих Петра і Февронії – заступників сім'ї та шлюбу, тобто в християнський день закоханих.

Ліна ПАРТОЛЕНКО

День храмового свята в Сучавській українській православної церкві Святих Апостолів Петра і Павла

29 червня 2013 р. в м. Сучаві відбувся день храмового свята української православної церкви Святих Апостолів Петра і Павла. Православні віруючі мали можливість поклонитися іконам Преподобного Іова Почаївського і Святій мучениці Варварі (які одержують

Божевственна Літургія

крихітку її мощів) та перед десятих українських святих із Києво-Печерської Лаври, подарованих Преосвященним єпископом Хотиня – Мелетієм з бла-

гословенієм його Святості Пімена, архієпископа Сучави і Радівців. На день храмового свята було запрошене духовенство, керівництво СУР і також

Тройця померлих в бою

Генеральний консул України у Сучаві Його Екселенція пан Василь Боєчко.

Церковний хор виконував урочисті святкові піснеспіви. По завершенні Богослужіння, яке проходило двомовно, священник М. Мадяр подякував духовенству, хористам, вірникам та всім присутнім за спільну молитву. Слід згадати, що недавно

була піднята свята троїця для українців та румунів, які померли в бою Першої та Другої Світових Війн. Після завершення богослужіння, була проведена християнська вечеря біля трійці. У приміщенні СУР відбулася спільна розмова між українським духовенством та сурівськими

Корисна релігійна розмова

членами. У своєму слові священник М. Мадяр подякував за активну підтримку цієї події голові СУР Спепанові Бучуті з надією на майбутню підтримку проектів та релігійних акцій.

Роман ПЕТРАШУК

Павло ШОВКАЛЮК

СПРОБИ ОЩАСЛИВЛЕННЯ (Цикл з Туріну)

ІСКРИЛОСЬ СВІТЛО З ПОЛОТНА

• Ми знаходимося перед Плащаницею...
(напис в Турінському Домі)

*Як не повірить в непокору
Любові – тої, що одна,
нам у Туріні в літню пору
іскрилось світлом з Полотна:
Життя і Правди Божі сили
та й Воскресіння вірний шлях, –
як з Плащаниці в руку били
криваво нам четвертий цвях,*

*Бо першими трьома Месію
прибили з гнівом до хреста
Голгофського ті, що не вміють
послухати Його уста,
а ми й один не витерпаєм,
як Він (прощаючи усім!) –
Нераз Його ж тут розпинає
наш на землі щоденний гріх!
Турін, 10.06.2013*

ВЕЛІННЯ

*Малим я блискавки боявсь
(Не так же блискавки, як грому!).*

*Та ж скільки всім про це мовляв,
Не вірилось воно нікому*

*Нераз, бувало, спалахне
І загримить понад світами,
А засліпленого мене
Трясе страхом аж до нестями!*

Турін – старе місто

*Стривожений в плачі тікав, –
Із поля, з лісу чи з-за дому –
Аби лиш десь-то заховавсь
Від гомону страшного грому...
...В лабораторії шкільній,*

*На дослідах Дмитра Куяви, –
Дізнавсь пізніше я, що в нім –
Природні і буйні появи,*

*Котрих боятись не гаразд,
Бо ж не карає грім нікого:
Хіба лиш блискавка – в той раз,
Коли веління є від Бога.*

НЕСПОВНЕНЕ ОЩАСЛИВЛЕННЯ

*При собі заощасливитись
у рідній, материнській мові
шукаю тайн, щоби відкрити
у віршів (не з поезій!) слові:*

*поезія – ж величне діло,
не хроніка, що у колоні,
ні гасло (написом дозріле)
у кличні літери, червоні!*

*...Та хоч уже абзац останній
давно йому в строфах поставив
(не у протестах, ні в повстанні!),
не потребую від вас слави, –*

*хіба дозвольте тільки стати
щасливим читачем, останнім,
всіх лозунгів, що смів назвати
тоді я віршем моїм раннім,*

*щоб спробувать ощасливитись –
як не ставалося ж це багато –
бо тим, що вірно став хвалити,
з великої, – Творця та Бога!*

◆ С Т О Р І Н К А Д Л Я Д І Т Е Й ◆

Вони – наша гордість!

ГАВРИЛЯК ВЕРОНІКА

Вероніка Сігеті, хоча мати її румунка, не народилася і живе у селі Луг над Тисою, де і закінчила восьмирічку.

I-IV класи закінчила на «Дуже добре», а за V-ий кл. у неї загальна середня – 9,75; VI-ий кл. – 9,83; VII-ий кл. – 9,89; VIII-ий кл. – 9,97.

Будучи ученицею V-ого класу, брала участь у конкурсі «Декламування української поезії», який відбувається у Верхній Рівні і зайняла II місце, а в VI-ому кл. – III місце.

Після закінчення восьмирічки пішла слідами трьох старших сестер і поступила в український лицей імені Т.Г. Шевченка в м.

Сігеті, хоча мати її румунка, не народилася і живе у селі Луг над Тисою, де і закінчила восьмирічку.

Брала участь в Олімпіаді з української мови.

– VIII-ий кл. – II-е місце

– IX-ий кл. – I-е місце – повітовий етап і II-е місце – національний етап.

З Олімпіади з педагогіки-психології повернулася із III-ою премією.

Ще брала участь у конкурсі «Cangurul» – з математики,

– «Micul lingvist» – румунською мовою.

– «Olimpiada animatorului» – в м.

Одогою-Секуєск, Гаргіта, де завоювала спеціальну грамоту журі, а разом зі ще двома колегами – III-є місце і трофей, брала участь у театральному кружку лицю (для виховних пропозицій) – на святі, присвяченому вели-

кому румунському поету М. Емінеску,

– на святі, присвяченому Генію – Т.Г. Шевченку,

– брала участь у передачах Сігетських телеканалів: (співала румунські народні пісні – ТВ – Сігет, Етно,

– брала участь у багатьох позакласних діях та семінарі «Let's Play Europe» у м. Кавнік.

Дев'ятий клас закінчила із середньою 9,89.

Мріє стати юристом та співачкою. Відвідує уроки «Співу» (Canto) у музичній школі.

Любить читати «Українські народні казки», твір «Маруся Чурай» Ліни Костенко, а румунською мовою читає роман «Запрошення до вальсу» М. Друмеша.

Я бажаю Вері дальших успіхів у навчанні, позакласній діяльності та сповнення всіх задумів, мрій.

(Заслуга: поїздка в табір «Артек», Україна).

Марія ЧУБІКА

Про славний табір «АРТЕК»...

Найталановитіші діти-українці Румунії, учасники Фестивалю-конкурсу декламування української поезії, були нагороджені Союзом українців Румунії путівкою в міжнародний дитячий табір АРТЕК, розміщений на березі Чорного моря Кримського півострова (Україна).

Найбільш обгрунтовані версії походження слова «АРТЕК» пов'язують з грецькими словами «ведмідь» – по розташуванню біля «Ведмідь-гори», «перепілка», «хліб», або з татарським «Артик» – «зайвий», «особливий». В арабських джерелах згадується, що населяє «русамі» «Артанія, що розташовувалася, на думку Грекова, в Причорноморській Русі.

У самому ж таборі зараз найбільш популярною є версія, пов'язана з перепелицями. Існує закорінений вираз «Артек – перепеличний острівцець».

Табір було відкрито 16 червня 1925 року під егідою Червоного Хреста.

У 2006 р. «Артек» став єдиним у світі дитячим центром, якому було присвоєно статус «Під егідою ЮНЕСКО».

Дітей-українців Румунії Україна запрошує до «Артеку» на відпочинок кожного року. За це велике спасибі!

Артеку - 85! Ті, хто не знають, - не вірять, і ті, хто знають, не вірять. Вічнозелений, вічно молодий!

16 червня 1925 року вісімдесят зовсім юних хлопців та дівчат розбили у

прибережному гаю біля підніжжя гори Аюдаг чотири великих брезентових наметів. Тієї ж ночі на березі моря запалало велетенське вогнище. Над древнім півостровом сходила молода зоря.

Наступного року до новоствореної Дитячої Республіки прибули перші закордонні гості. Це були піонери з Німеччини. Табір став міжнародним.

У 1928 році замість наметів з'явилися перші дерев'яні будиночки. На початку тридцятих, після зведення верхнього корпусу «Артек» почав приймати дітей впродовж усього року.

У 1937-ому на відпочинок до Криму прибули діти з охопленою війною революційної Іспанії.

А в '41-ому і кримська земля здригнулася від вибухів снарядів та авіабомб. Гітлер прагнув перетворити півострів на заповідник для вирощування арійської раси. Не вийшло. Тікаючи, німці майже зрівняли з землею «Артек».

Однак виснажена війною країна знайшла сили відродити табір з руїн. До перемоги залишалася майже 9 місяців. А Дитяча Республіка на весь світ проголосила про нову піонерську зміну. Відтоді сотні тисяч дітей з десятків країн світу мали і мають честь називати себе «артеківцями» - громадянами Великого-Маленького світу, що розкинувся на березі найтеплішого з морів, біля підніжжя найбільшого в світі «ведмеда». Так було, так є, так буде!

◆ С Т О Р І Н К А Д Л Я Д І Т Е Й ◆

Павло ШОВКАЛЮК

ЗАЗДРИСТЬ

Для домашніх сірих мишенят
Говорила так летюча миша
(Не вночі, коли йшла полювать, –
Вранці ж, як зникає нічна тиша):

«Чесно кажу, ріднії мої,
Я, хоч більша вас, ще маю й крила,
Хоч люблю мишачії сім'ї,
Заздрить вам вже є й мотив, і сила!

Бо завидую: звуть це вас
Всі люди «мишою» по-українськи;
В цей комп'ютерний, модерний час
Стали ви вже «маусом»... по-англійськи.

МИ ЛЮБИМО УКРАЇНСЬКУ ПОЕЗІЮ!

Петрик Георгій

Кауні Андра

Головчук Давид

Бобик Анна

Карпа Джорджіан

Попович Меліса

Цікаво знати, що...

На берегах Борисфена (Дніпра)

Вважається, що перший в Україні календар створив засновник давньоарійської віри Рама, який жив у V тисячолітті до н.е. Найдавніші писемні джерела вказують, що він був вихідцем з українських теренів – із Скіфії. Існує твердження, що у 5508 р. до н.е. він з своїм народом уже був на берегах Борисфена (Дніпра), де розміщувалась країна орійв (арійв) Аратта. Рама перебував на київських землях певний час і потім, за вказівкою богів, рушив на схід. Велика місія, яка почалася на нашій Київщині у рік сотворення світу, тривала. Якраз цей народ, скоріше всього, залишив у західному передгір'ї Тибету, на терені сучасного Китаю, культуру з муміфікованими похованнями (2 тис. до н.е.), яку китайські й німецькі дослідники трактують як слов'яно-українську. Також відомо, що арії дійсно прийшли на територію Індії у 2 тис. до н.е. з північного заходу.

Тринадцятий місяць

Тринадцятий місяць року є в Ефіопії. Перші дванадцять місяців мють по тридцять днів, тринадцятий – п'ять (у високосному році – шість). До речі, у тринадцятому місяці всі громадяни цієї африканської держави працюють безплатно. Тож святкування Нового року тут – і прощання з «невигідним місяцем».

День крику

Цікаво відзначають національне свято – День крику – мексиканські школярі. Тоді вже вони можуть накричатися досхочу. І галасують в цей день не тільки діти, але й дорослі. Виникло свято це в той час, коли країна звільнилася від іспанського гніту. Довідавшись про довгождану волю, мексиканці почали голосно кричати, висловлюючи таким чином свою радість. Ця традиція збереглася й досі. В День крику учні збираються на шкільних подвір'ях, а дорослі на майданах і волають, як і скільки кому заманеться. Особливо гамірно на центральній площі столиці Мехіко. Сюди разом з дітьми й дорослими, за традицією, приходять погаласувати міністри і навіть президент республіки.

Бабуїни-прислуги

Стародавні єгиптяни вчили бабуїнів прислужувати їм за столом.

Стрибаючі звірі

Європейці, приїхавши до Австралії, питали у аборигенів: «А що це тут у вас за дивні стрибаючі звірі?». Аборигени відповідали: «Кенгуру», що означало: «Не розуміємо!».

АНЕКДОТИ • АНЕКДОТИ • АНЕКДОТИ

Не без молодшого сержанта

Не кожна дівчина знає, що щасливі полоси життя – це ще й молодший сержант.

Праска й заховані гроші

Електропраска – це таки-то корисний прибор, що показує, де в хаті заховані гроші.

Без Гугла і Вікіпедії

Поважайте своїх батьків. Вони закінчили школу без Гугла і без Вікіпедії. Якщо ви закінчили школу 20 років тому і вам ще хочеться її підігнати, то, швидше всього, ви невдаха.

Слоники й комашки

Школа, урок з рисування. Учителька: – Отак, діточки, виймаємо пластилін і почнемо ліпити слоників. Миколко, ти ліпи комашку. Миколко, ти мене зрозумів? Маленьку комашку.

Колекційне

– А що, Рома Абрамович таки реально багатий?

– Та ні-і-і... У нього і яхта, і літак ще з минулорічної колекції.

Спосібна теща

На весіллі вони клялись, що лише смерть зможе їх розлучити. Та виходить, що й теща на різне спосібна.

Суцільна лінійка

– Ви переїхали суцільну лінійку. З вас штраф!

– За що? Я її пом'яв чи перевернув?

Вдався в батька

Зустрічаються дві подруги:

– Оленко, як дуже твій синок вдався в твого чоловіка!

– Не кажи! Я й сама дивуюся...

Ставлення до нестачі грошей

Мета хорошого гуманітарного виховання полягає в тому, щоб навчитися філософськи ставитися до нестачі грошей.

Задиристі очі

– Опиши себе!

– Кості, м'ясо, пів відра крові та веселі задиристі очі.

Знайомство по інтернету

– Розкажіть, як можна ближче познайомитися по інтернету з якоюсь дівчиною?

– Поведи її сюди-туди. Наприклад, на сайт шикарного ресторану.

Єдиний шанс

Останнім часом єдиний шанс побачити в кінотеатрі чогось цікавого – це заснути під час сеансу.

Десять НЕ МОЖНА

(Закінчення. Початок на 3 стор.)

нагадувати про себе, виставляти напоказ свої домагання: мати і батько ніколи не забувають про тебе; якщо ти не на очах у них, вони думають про тебе більше, ніж тоді, коли ти крутишся поруч; пам'ятай,

що в матері і батька є свій духовний світ, вони іноді хочуть залишитися наодинці з собою.

7. Не можна залишати старшу рідну людину самотньою, особливо матір, якщо в

неї немає нікого, крім тебе; в радісні свята ніколи не залишай її саму; ти сам - твоє слово, твоя усмішка, твоя присутність - єдина її радість; чим ближчий кінець людського життя, тим гостріше переживає людина горе своєї самотності; залишати самотнім дідуся, старого батька, навіть і тоді, коли ти сам уже став старим, - нелюдяне, дико; пам'ятай, що в житті людини настає такий період, коли ніякої іншої радості, крім радості людського спілкування, в неї вже не може бути.

8. Не можна збиратися в дорогу, не спитавши дозволу і поради в старших, особливо в діда, не попрощавшись з ними, не дочекавшись від них побажання щасливої дороги і не побажавши їм щасливо залишатися.

9. Не можна сісти до столу, не запровадивши старшого; тільки а моральний невіглас уподібнюється тварині, що вгамовує свою жадобу сама і боїться, щоб її родич, присутній при цьому, не урвав шматка собі; людська

трапеза - це не вгамовування голоду, не фізіологічний акт у ланцюгу обміну речовин; люди придумали стіл не тільки для того, щоб ставити під нього ноги, а на стіл спиратися; за столом відбувається цікаве духовне спілкування людей; якщо ти запросив старшого розділити з тобою трапезу, ти зробив йому велику приємність.

10. Не можна сидіти, коли поруч стоїть доросла, особливо літня людина, тим більше жінка; не чекай, поки з тобою привітається старший, ти повинен першим привітати його, зустрівшись, а прощаючись, побажати доброго здоров'я; у цих правилах етикету закладено глибоку внутрішню суть - повагу до людської гідності; не вміючи поважати її, ти уподібнюєшся невігласу, який плює у прекрасні хвили моря; море величезне у своїй величч і красі, і цим ти його не зневажиш, не принизиш, а тільки зганьбиш себе.

Культурно-просвітницький часопис
Союзу українців Румунії

ВІЛЬНЕ СЛОВО

РЕДАКЦІЯ

Головний редактор – Іван КОВАЧ
Редактори – Ірина ПЕТРЕЦЬКА-КОВАЧ
Роман ПЕТРАШУК

*

Комп'ютерний набір – Ірина ПЕТРЕЦЬКА-КОВАЧ
Техноредагування – Роман ПЕТРАШУК
Друкарня «S.C. SMART ORGANIZATION S.R.L.»
Бухарест, Румунія
ISSN 1223-8988

Adresa redakției: Uniunea Ucrainenilor din România
str. Radu Popescu nr. 15, Sector I, București, ROMÂNIA
Tel. 0212220748, 0212220753

Fax 0212220737

E-mail: uur.vilneslovo@gmail.com

Наклад фінансований
Союзом українців Румунії

ЗАСТЕРЕЖЕННЯ

- За достовірність фактів, цитат, власних імен та інших відомостей відповідають автори підписаних матеріалів.
- Редакція може не поділяти точки зору авторів.
- Надіслані до редакції матеріали не рецензуються і не повертаються.
- Редакція залишає за собою право скорочувати і редагувати надіслані матеріали, не порушуючи їхнього основного змісту.
- З юридичної точки зору за зміст матеріалів відповідають їх автори.